

НАУЧНА КОНФЕРЕНЦИЯ ПО ПОВОД 90-ГОДИШНИНАТА ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ДИМО МИНЕВ

Димо Минев е един от големите историци на българската литература. Макар да завършва романска филология и да специализира във Франция, макар да преподава само френски език (със звание старши преподавател!), той посвещава творческите си сили на родната литературна история и краезнанието. Има монографични изследвания за Цани Гинчев, Никола Козлев, Иван Вазов, Йордан Йовков, както и за град Лясковец. Многобройни са студиите и статиите му върху живота и творчеството на писатели като Г. С. Раковски, Цанко Церковски, П. К. Яворов, Кирил Христов, Елин Пелин. Безспорното му постижение е книгата „Йордан Йовков. Спомени и документи“ (1947, 1969).

На 24 ноември 1995 г. във Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“ се проведе национална научна конференция на тема „Предистория и контекст на художественото творчество“. Тя бе организирана от Катедрата по българска литература по повод 90-годишнината от рождението на Димо Минев. Участниците бяха от София, Пловдив, Шумен, Варна и Велико Търново. Бяха изнесени петнадесет доклада в три основни направления — критическото наследство на Димо Минев; архивистика и анкети; литературна история и теория.

В първото направление бяха докладите на Георги Чобанов „Употреба на фактите в някои текстове на Димо Минев“, на Сава Сивриев „Цани Гинчев в литературно-историческите проучвания на Димо Минев“ и на Радослав Радев „Рисунка и словесен образ при изясняване психографията на Йордан Йовков“. Все в същата посока бяха докладите на Бистра Ганчева „Анкетни и неанкетни реалности у Иван Вазов“ и на Ангел Тонов „Ролята на документалното при изграждането на художествената творба“.

Във второто направление бяха изложенията на Цвета Трифонова „Сюжетика на архива и литературен сюжет“ и на Димитър Михайлов и Иван Станков „Архивът на Димо Минев“.

В третото направление бяха повечето доклади — на Иван Радев „Проблемът „завършеност/незавършеност“ на художествената творба“, на Никола Г. Николов за Каравелов като филолог, на Русин Русинов за Петър Оджакوف. Интересни бяха изложенията на Тодор Моллов за израза „писа на звезда“ в старобългарското „Тълкование Данаилово“, на Сава Василев за механизмите на литературното митотворчество и на Николай Димитров за евфемизмите в българската литература и литературната критика. Темата на Антоанета Анчева беше свързана с историята и теорията на живописния портрет.

Конференцията показва, че паметта за Димо Минев и неговото творчество е жива. Тя потвърди, че много от научните му трудове са в обръщение, че постигнатото от него е начало и отправна точка за литературоведски търсения в най-различни посоки. Всеобща бе констатацията, че прилежното събиране, систематизиране и обнародване на документални материали дълги години след

това подхранва изследванията върху литературната история и изобщо върху нашето минало.

На конференцията се оформи предложение към деканата на Филологическия факултет да се създаде архивен център, в който да се съберат и обработят наличните архивни материали — на писателя Васил Попов, на Димо Минев, на Владимир Русалиев, на проф. д-р Пеньо Русев, както и архивите, които ще постъпват за в бъдеще.

Иван Станков